

ikke ned fra Stilladset. Det er ogsaa Arbejderne, der rammes af Sygdomme i de sundhedsfarlige Virksomheder, Syrefabrikker, Cementfabrikker, Papirfabrikker, Sukkerraffinaderier, Glasværker og lignende. Aktionærer, der hæver deres store Procenter, f. Eks. af Papirfabrikationen, rammes derimod ikke. Naar Samfundet kræver Arbejdet udført af Arbejderne i alle disse mangfoldige Virksomheder, kan det ikke saadan uden videre smøge sine Forpligtelser af sig, fordi der er enkelte Arbejdere, som i enkelte Aar har en lidt større Indtægt, end man fra et Rigsdagsmindedrets eller -flertals Side, hvad det nu maatte være, anser for at være passende. Hvis Risikoen var ens for alle i Samfundet, kunde det ærede Medlem fra Odder (Hegelund-Lange) have Ret i sine Betragtninger, saa kunde man sidestille Lønarbejderne med andre i Henseende til Sygekasseloven. Men da Lønarbejderne upaatvivlelig har større Sygdomsrisiko end de fleste andre, er der vistnok god Mening i, at de har dette Fortrin at have Ret til at være Medlemmer af anerkendte Sygekasser, og at Samfundet gør den Ubetydelighed for dem at give dem 3—4 Kr. i Tilskud om Aaret som Medlemmer af Sygekasserne.

Til § 6 har i øvrigt det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) stillet et Ændringsforslag, hvis Princip har været nævnt under Udvalgsbehandlingen uden at kunne samle Flertal om sig. Jeg vil henstille til det ærede Medlem ikke at fastholde sit Ændringsforslag, men ligesom i Fjor stemme med Flertallet, der holder paa Regeringsforslaget's Affattelse. Det ærede Medlem var i Fjor enig med os om, at det, der staaar i Regeringsforslaget, var særdeles godt. Han kunde den Gang meget godt se, at det, at Kommissionen sammensattes dels af Rigsdagsmænd, dels af Sygekasserepræsentanter, vilde gøre den uafhængig, som det ærede Medlem sagde, af enhver politisk Situation. Det ærede Medlem sagde i en af sine Taler i 1913, at vi ved at lægge Grænsespørgsmaalet i dette Udvalgs Haand havde lagt det i Haanden paa en Institution, der var uafhængig af Rigsdagsarbejdet. Det ærede Medlem opfattede det den Gang som en Fordel for hele Sagen, at det var indrettet saa. Det er derfor med Beklagelse, jeg nu ser det ærede Medlem stille et Ændringsforslag, der udelukkende lægger Afgørelsen af, hvorledes Bekendtgørelsen skal affattes, i nogle Rigsdagsmænds Hænder og ganske

udelukker Sygekasserepræsentanter fra faktisk Indflydelse paa Bekendtgørelsens Indhold. Jeg kan ikke erkende Berettigelsen af dette og vil meget henstille, at man slutter sig til den Affattelse, som Forslaget har fra Ministerens Haand.

Der næst er der gjort nogle Bemærkninger om det Ændringsforslag vedrørende Medicinen, som Udvalget stiller, og som er det samme, som vi samledes om i Fjor og førte frem her i Folketinget. Det kan i alt Fald ikke siges at være min Opgave at arbejde paa at tage Rettigheder fra Sygekassemedlemmer, som de nu Gang har erhvervet sig. Jeg betragter det ikke som nogen Nødvendighed at gøre det, men vil man endelig gøre det, synes jeg, at Sygekasserne indenfor de Grænser, vi sætter i Loven, selv maa tage Bestemmelse i saa Henseende. Det er vel nok rigtig, at der hist og her foregaar Misbrug med Medicin, men det er dog saa, at skønt der i København næsten ikke i nogen Sygekasse findes Indskrænkninger i Medicinydelsen, idet alle Medlemmer har gratis Medicin, hvorimod der udenfor København er adskillige Kasser, som kun yder $\frac{4}{5}$ eller $\frac{3}{4}$ eller en anden Brøkdelen af Udgiften til Medicinen, saa er alligevel Medicinforbruget udenfor København 14 pCt. højere end herinde; i København er Medicinforbruget lavest. Der er altsaa ikke noget saadant paaviseligt Misbrug, at der skulde være nogen Nødvendighed for tvangsmæssigt at fastsætte, at alle Kasser skal nedsætte deres Medicinydelse.

Til Slutning vil jeg gerne rette et Spørgsmaal til den højtærede Minister vedrørende § 14, som er enslydende med Paragraffen, som den var i Fjor, eller i hvert Fald, som den blev ændret her i Tinget. Første Stykke af § 14 slutter med at sige: „Vederlaget for det nævnte Tidsrum er højst Halvdelen af den ellers fastsatte Betaling for Behandling m. v. paa vedkommende Sygehus, herunder indbefattet Betaling for Bandager, Ekstravagt og lignende Ydelser.“ Jeg vil spørge den højtærede Minister, om han er enig med mig i, at derunder maa ogsaa forstaaes saadant noget som kunstige Lemmer, hvormed Patienterne maa udstyres, naar de efter en Operation trænger dertil. Der føres for Tiden i hvert Fald en Retssag om dette Forhold, idet der ikke nu er nogen Pligt for Kommunen og heller ikke for Sygekasserne til at betale den Slags Ting; man strides derfor om, hvem der skal betale det Træben, eller hvad det nu er, en Patient har faaet. Jeg haaber, at